

Kungl. Maj:ts tal

på rikssalen vid Urtima Riksdagens öppnande

den 21 juni 1905.

Gode herrar och svenske män!

Mer än ett årtionde har förflutit, sedan Jag kallade Eder, representanter för det svenska folket, till urtima riksmöte. Det gällde då en landets inre angelägenhet.

Af annan art är det, som nu förmått Mig att, så snart efter afslutandet af årets lagtima riksdag, bjuda Eder att, med åsidosättande af andra allmänna och enskilda angelägenheter, ånyo samlas till riksmöte.

Till min sorg har det rike, som i nära ett sekel genom lagfästade band varit förenadt med Sverige, mot Min vilja och i strid med besvurna aftal vidtagit åtgärder i syfte att frigöra sig från dessa band. Beskyllningar hafva riktats mot Mig att genom brott mot författningen hafva föranledt dessa åtgärder. Men Jag har handlat så, som Mitt samvete bjudit Mig, och är öfvertygad, att enhvar, som med oväld bedömer förhållandena, skall gifva Mig rätt och finna, att Mitt handlingssätt, på samma gång det i allo legat inom författningens ram, varit förestafvadt af uppriktig och ärlig hänsyn till båda rikenas sanna bästa.

Det skedda innebär emellertid ej blott ett ingrepp i Min rätt som norsk Konung, det syftar därjämte att bryta den genom aftal med Sverige bestående unionen. Det berör således på det närmaste det svenska folket; och under dessa förhållanden har Jag, Min plikt likmätigt, utan dröjsmål samman kallat Eder, på det att I mån blifva i tillfälle att med Mig öfverlägga om de mått och steg, som påkallas af Stortingets beslut, samt vidtaga de åtgärder, som må finnas bäst lämpade att motverka för Sverige skadliga följder däraf.

Bih. till Urtima Riksd. Prot. 1905. 1 Saml. 1 Afd.

Det förslag, Jag i sådant hänseende framlägger för Eder, går icke ut på att möta orätt med maktmedel. Huru betydelsefull för de skandinaviska folkens trygghet unionen än må vara, icke är den värd de offer, som skulle betingas af tvångsätgärder. Af föga nytta för Sverige skulle i sanning den union vara, som på sådant sätt blefve Norge påtvingad.

Nej, må det svenska folket låta sig ledas af klok själfbehärskning, och gifve Gud Sverige kraft och enighet att inom sina egna gränser återvinna hvad det genom en upplösning af unionen skulle förlora.

Nedkallande Guds välsignelse öfver Eder och Edra arbeten, förblifver Jag Eder, gode herrar och svenske män, med all konungslig nåd och ynnest städse välbevågen.